

"ראה מה קרה" אמר ידידי קוקו "תמיד אמרתי לך לא להשאיר את הכלב לבדו עם החתול, אך הפעם שוב לא שמעת בקולי!"
"אבל לא השארתי אותם ביחד. כשיצאתי

לעבודה כל אחד מהם ישב במקומו. הכלב נורי במלונה בחצר, כמו כל יום. רק בחורף מסכימים לו להיכנס הביתה למטבח, ואז הוא בסל עם מזרון קטן."
תארו לעצמכם. בחוץ גשם שוטף וקר והחתול החום עם אוזניים

שחורות ועיניים כחולות בא מהחצר האחורית, עובר בזהירות את המדרכה, ומביט על הכלב המושך בשרשרת שלו. ואז, תוך נפנוף הזנב דוחף בראשו את הדלתית הקטנה שבדלת הכניסה ונכנס הביתה.

האוזניים של נורי

**כתבה מדיאנה דטאן
צייר ג'ורג' מולדאוואן**

אבל לא רק נורי הביט פנימה. גם התרנגול, שלושת התרנגולות, והתיש באו להציץ, ואפילו הקיפוד הקטן החליט לעלות על סבך המטפס. דרך החלון השני הציצו גם שני האוגרים הצהובים שבדרך כלל, מפחד בפני החתול, לא זזו מהמסתור שלהם בעליית הגג, תחת הארובה.

בא גם החמור ושם את רגליו הקדמיות בין שני האוגרים. הוא עבד כל הבוקר בגרירת עגלת הכרוב ועכשיו שאל את שני השכנים הצהובים "במה עבד החתול הזה שישן כל כך מאוחר?" האוגרים היו במצב רוח רע. הם קיבלו כאב גב מסחיבת המזון שלהם מהשדות הביתה וענו לו בחצי פה "החתול לא עובד. הוא אפילו לא סוחב גרעינים כמונו. בעל הבית שם לו את האוכל ממש לתוך הפה!" התרנגולות התחילו לקרקר "אולי הוא מתכוון להטיל ביצים?" והתרנגול צחק "הה-הה, חתולים לא מטילים ביצים, וגם לא שרים כמוני."

לפעמים בעל הבית, כלומר אני, נותן לנורי, הכלב שלנו, להיכנס לבית ולהסתובב בין החדרים. הוא מתחיל לנבוח כשרואה את החתול היושב באדישות על הספה. יום אחד, כשיצאנו מהבית בלי לקשור את נורי, הוא קפץ עם רגליו הקדמיות על אדן החלון והביט פנימה. החתול ישן חזק.

בזנבו ואמר "שמע-נא מה חשבת. כשבעל הבית ילך, במקום

שתסתובב בחצר בגשם, כנס לבית ותנוח במיטה החמה והרכה שלי. אבל קודם נקה היטב את רגליך, כי אחרת תגרום לשנינו צרות צרורות."

נורי היה כה שמח שלא שקל אפילו לרגע את ההצעה. כאשר בעל הבית יצא הוא רץ מיד לדלתית של החתול. החתול ישב בצד שני ודיבר "וי! בעלי הבית חיממו את הבית יתר על המידה. אולי כדאי שאשבור את החלון ואכניס קצת אוויר קריר?"

"לא! לא! תשאיר כל כפי שזה עכשיו!" אמר הכלב, ספוג טפטופי הגשם הסתווי, ובעל אף מחומם. הוא ניסה לדחוף את הדלתית וראשו

"אך אתה, שתוק! זו אשמתך" אמרו האחרים "אינך קורא מספיק חזק בבוקר. לכן החתול לא מתעורר!"

"מההה? בעל הבית מתעורר מיד כשאני קורא קו-קו-רי-קו. זה חזק מספיק כדי שישמעו אותי בקילומטרים. השעון שלו יכול להתקלקל, אבל הקול שלי לא יכזב!" והוא קרא כה חזק ששמש החלון נשברה לחתיכות קטנות.

החתול התעורר וקפץ מבוהל. הוא ראה את כל הפרצופים שבחלונות ופרוותו סמרה. הוא הבין שהכלב אשם בכל והחליט לנקום. למחרת החתול הלך לדבר עם הכלב. הוא נפנף

עבר בפתח.
"חכה!" אמר החתול "קודם תראה לי את
רגליך."

נורי דחף את רגליו דרך הפתח אבל החתול
התלונן "אוי! אני רואה לכולך על רגל שמאל
שלך. לך לזרנוק שבחצר ותרחץ אותה."
הכלב רץ ורחץ את רגליו ואז חזר. הוא שוב דחף

את דלתית הפתח, אך נתפס שם, כי גופו היה
גדול מדי כדי לעבור בפתח הקטן המיועד
לחתול.
אחרי מאמץ הוא דחף את עצמו קצת פנימה,
אבל עדיין מחצית גופו היה תקוע. החתול דרבן
אותו "קדימה! תעשה עוד מאמץ!"
הכלב דחף עוד, אך שום דבר לא עזר.
"הפרווה שלך מלאה מדי. אולי אגזור אותה קצת
ואז תיעשה דק יותר. כך תוכל לעבור." החתול
רץ להביא מספריים והתחיל לגזור את הפרווה
שעל גב

הכלב. נורי
דחף קצת
יותר אבל
עדיין היה
תקוע.
ואז החתול
הביט על
השעון
הגדול שעל

כדי לשחרר אותו, ואחר כך החלקתי ויישרתי את
שערות הפרווה.

הוא נשאר בפרוזדור עד שהפרווה גדלה שוב.
ומאז לכלב שלי אוזניים ארוכוות! אבל הוא
יפה יותר מאשר היה קודם.

"נכון" הסכים קוקו "ומה קרה לחתול?"
"החתול? טוב, אתה יודע איך זה.. אתה חוזר
עייף הביתה והחתול קופץ לך על הברכיים
ומתחיל לגרגר..."
"אני יודע..."

הקיר והתחיל לליל
"וי! עוד מעט ובעלי
הבית יחזרו ויתפסו
אותנו כאן. איזה
צרה זו תהיה!"
וכאילו מבוהל
ומיואש התחיל
החתול למשוך
באוזניו של נורי.
הכלב היה מודאג
גם הוא אך לא
הוציא הגה ונתן

לחתול למשוך באוזניו, שמח שמישהו עוזר לו
בכלל. להפך הוא עוד אמר "משוך חזק יותר,
בבקשה". מרוב פחד שבעל הבית ימצא אותו
במצבו הזה התעלם גם מכאבים שגרמה לא
המשיכה באוזניו.

כשחזרתי הביתה מצאתי את נורי תקוע בפתח
הקטן. אוזניו היו ארוכות כמו של כלב קוקר,
ופרוותו גזורה פה ושם. נאלצתי לנסר את הדלת

